

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Základní škola a mateřská škola Basic, o. p. s.,** se sídlem Kobylí 768, zastoupeného Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Riegrova 15, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy,** se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2010, č. j. 3 A 21/2010 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1.] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla pro opožděnost odmítnuta jeho žaloba brojící proti „sdělení k rozhodnutí MŠMT č. j. 25 186/2008-21“.

[2.] Městský soud totiž shledal, že napadené „sdělení“ bylo stěžovateli doručeno dne 9. 9. 2009 a posledním dnem lhůty pro podání žaloby proto bylo pondělí 9. 11. 2009 [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Zmeškání lhůty pro podání žaloby přitom nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

[3.] Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s., tj. vady správního řízení a nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

[4.] Uvádí, že žalovaný vydal dne 3. 3. 2009 rozhodnutí č. j. 25 186/2008-21, kterým vyhověl jeho žádosti o zápis do rejstříku škol a školských zařízení s účinností od 1. 9. 2009, a to s podmínkou, podle níž do tohoto data budou předloženy doklady podle ustanovení § 147 odst. 1 písm. g) a h) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon). Podle citovaných ustanovení musí žádost o zápis do tohoto rejstříku obsahovat doklad osvědčující vlastnické nebo užívací právo právnické osoby, která bude vykonávat činnost školy nebo školského zařízení, k prostorám, kde bude uskutečňováno vzdělávání nebo školské služby, a dále stanovisko příslušného orgánu ochrany veřejného zdraví a stavebního úřadu, ze kterého vyplývá, že příslušné prostory lze užívat pro navrhovaný účel, včetně údaje o nejvyšším počtu osob, které lze v těchto prostorách vzdělávat nebo jim poskytovat školské služby.

[5.] Dne 2. 9. 2009 vydal žalovaný shora citované sdělení o tom, že toto rozhodnutí ze dne 3. 3. 2009 nenabylo účinnosti. Učinil tak proto, že předložená nájemní smlouva neosvědčuje užívací právo stěžovatele pro účel činnosti základní školy. V důsledku toho základní škola není zapsána v rejstříku škol a školských zařízení. Toto sdělení žalovaný oznámil též veřejnou vyhláškou ve smyslu ustanovení § 75 odst. 3 správního řádu, podle něhož „*pozbude-li rozhodnutí právní moci nebo vykonatelnosti, správní orgán to sdělí těm osobám, jimž údaje uvedené v odstavci 1 vyznačil, a učiní o tom oznámení veřejnou vyhláškou*.“

[6.] Citované sdělení napadl stěžovatel „žádostí o změnu“, na kterou žalovaný zareagoval přípisem ze dne 6. 10. 2009, č. j. 21 988/2009-21. Tento postup prý stěžovatel napadl samostatnou správní žalobou. Tvrdost postupu žalovaného se snažil stěžovatel odstranit žádostí ze dne 4. 11. 2009, podanou ve smyslu ustanovení § 146 odst. 2 školského zákona, ve znění pozdějších předpisů, čemuž žalovaný vyhověl, avšak pouze zápisem do rejstříku od 1. 9. 2010 (č. j. 25 650/2009-21). Toto rozhodnutí již stěžovatel nenapadl. Závěrem stěžovatel uvedl, že kasační stížnost řádně odůvodní ve lhůtě do jednoho měsíce.

[7.] V této lhůtě nicméně pouze požádal o přerušení řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 48 s. ř. s., a to z důvodu podání podnětu ministrovi školství k zahájení přezkumného řízení dle ustanovení § 94 správního řádu.

[8.] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[9.] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10.] Především je nutno uvést, že stěžovatel sice uplatnil dva kasační důvody, nicméně za situace, kdy byla žaloba odmítnuta, připadá do úvahy toliko důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Právě tento důvod totiž pamatuje na specifickou situaci, kdy se krajský (resp. v tomto případě městský) soud nezabývá podanou žalobou věcně, nýbrž odmítne ji pro nesplnění podmínek řízení. Protože kasační stížnost představuje opravný prostředek proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.), je úkolem Nejvyššího správního soudu v daném případě přezkoumat, zda městský soud dospěl ke správnému

závěru ohledně opožděnosti podané žaloby. Za situace, kdy se městský soud vůbec nedostal k věcnému přezkumu rozhodnutí žalovaného a rozhodl procesním usnesením, proto ani zdejší soud nemůže hodnotit správnost postupu správních orgánů. Lapidárně řečeno, úkolem Nejvyššího správního soudu je toliko posoudit, zda žaloba podaná stěžovatelem byla skutečně podána opožděně.

[11.] Z obsahu kasační stížnosti však plyne, že stěžovatel nijak argumentačně nerozporuje závěr městského soudu o opožděnosti žaloby, když v podstatě jen reprodukuje průběh předchozího správního řízení. Jak je však konstatováno výše, za situace, kdy je žaloba odmítnuta pro opožděnost, Nejvyšší správní soud nemůže přezkoumávat zákonnost a správnost správního řízení a vydaných rozhodnutí.

[12.] Soud proto konstatuje, že z obsahu předmětné žaloby plyne, že tato brojila výhradně proti citovanému „sdělení k rozhodnutí“, které bylo stěžovateli doručeno dne 9. 9. 2009. Tato žaloba však byla podána k poštovní přepravě až dne 29. 3. 2010 (č. l. 7), takže zákonná lhůta dvou měsíců (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) zjevně dodržena nebyla. Závěr městského soudu o opožděnosti žaloby byl proto učiněn v souladu se zákonem.

[13.] Jestliže stěžovatel v žalobě odvozoval lhůtu pro její podání až od shora citovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2010, kterým žalovaný vyhověl žádosti o zápis do rejstříku škol od 1. 9. 2010, je třeba uvést, že toto rozhodnutí žalobou vůbec nenapadl, takže se jím městský soud ani nemohl věcně zabývat, a dále, že se jednalo o postup podle ustanovení § 146 odst. 2 školského zákona („*Orgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, může ve výjimečných případech hodných zvláštního zřetele prominout zmeškání termínu pro předložení žádosti uvedeného v odstavci 1 nebo rozhodnout o dřívější účinnosti zápisu školy nebo školského zařízení do rejstříku.*“), který není možné vykládat jako rozhodnutí o opravném prostředku proti napadenému „sdělení“.

[14.] Nad tento rámec soud uvádí, že s ohledem na zjevnou opožděnost podané žaloby se podrobně nezabýval otázkou povahy napadeného „sdělení“ vydaného žalovaným. I pokud by totiž dospěl k závěru, že se nejedná o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž o zásah zakotvený v ustanovení § 82 stejného zákona, platí pro podání žaloby proti tomuto zásahu stejná dvouměsíční lhůta (§ 84 odst. 1 cit. zákona), takže závěr městského soudu o opožděnosti žaloby by byl správný i tehdy, jestliže by toto „sdělení“ představovalo zmíněný zásah.

[15.] Konečně Nejvyšší správní soud uvádí, že samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přerušení řízení o kasační stížnosti dle ustanovení § 48 odst. 2 s. ř. s., jelikož by to bylo zcela bezúčelné. Jestliže totiž stěžovatel tuto žádost odůvodňuje podáním podnětu ministrovi školství k zahájení přezkumného řízení dle ustanovení § 94 správního řádu, je zjevné, že výsledek tohoto řízení (resp. skutečnost, zda toto řízení bude vůbec zahájeno) nemá vůbec žádnou relevanci z hlediska nyní posuzované otázky, tzn. včasnosti podané žaloby proti napadenému „sdělení“.

[16.] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost usnesení o odmítnutí žaloby Městským soudem v Praze ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17.] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl,

že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu